

I

Vliegveld O'Hare, Chicago

Stephanie Harker was net oud genoeg om zich een tijd te herinneren toen vliegen nog spannend was. Ze wierp een blik op haar vijfjarige zoon, die met het lint stond te spelen dat tussen de verplaatsbare paaltjes was gespannen waarmee de kronkelende rij wachtende mensen voor de veiligheidscontrole werd afgeperkt. Jimmy zou dat gevoel van gespannen verwachting nooit kennen. Hij was opgegroeid met het idee dat vliegen iets saais was. Hij associeerde het alleen maar met de toenemende irritatie die ontstond door het omgaan met mensen die zich verveelden, neerbuigend deden of gewoon ronduit onbeleefd waren. Jimmy leek te voelen dat ze naar hem keek en keek haar nu met een onzekere en behoedzame uitdrukking op zijn gezicht aan. 'Kunnen we vanavond zwemmen?' vroeg hij op een toon die aangaf dat hij verwachtte van niet.

'Natuurlijk,' zei Stephanie.

'Ook als het vliegtuig te laat is?' Haar antwoord leek hem totaal niet gerust te stellen.

'Zelfs als we te laat aankomen. Het huis heeft een eigen buitenzwembad. Pal naast de woonkamer. Het maakt niet uit hoe laat we aankomen, je kunt sowieso zwemmen.'

Hij fronste, dacht even na over haar antwoord en knikte toen. 'Oké.'

Ze schuifelden een meter of wat naar voren. Stephanie kon woest worden van overstappen in Amerika. Wanneer je per vliegtuig aankwam, was je al minstens één keer langs een veiligheidscontrole geweest. Soms twee keer. In de meeste andere landen hoefde je niet weer langs een controlepost bij het overstappen op een doorgaande vlucht. Je was al in het luchtruim. Je was veilig verklaard, zo redeneerden de autoriteiten, en het was niet nodig om die hele rompslomp nog een keer over te doen.

Maar Amerika was anders. Amerika was altijd anders. In Amerika, zo

vermoedde ze, dichte men geen enkel ander land op de planeet een deugdelijke vliegveldbeveiliging toe. Dus wanneer je voor een aansluitende vlucht in Amerika aankwam, moest je vanuit het luchtruim weer het land betreden om dan met veel gedoe weer helemaal in de rij te mogen gaan staan en hetzelfde proces te doorlopen dat je al op het eerste verdomde vliegtuig had moeten ondergaan. Soms raakte je zelfs de zwaar afgeprijsde fles mandarijnwodka kwijt die je in de taxfreewinkel had gekocht. Je was even vergeten dat er nog een tweede veiligheidscontrole wachtte, waarbij ze het verbod op vloeistoffen zouden handhaven. Zelfs vloeistoffen die je verdomme op een vliegveld had gekocht. Klootzakken.

En alsof dat nog niet irritant genoeg was, benaderde de nieuwste Amerikaanse versie van een fouillering door beveiligingsbeambten de grens van wat Stephanie als aanranding zag. Dankzij de schroeven en de metalen plaat die haar linkerbeen de afgelopen tien jaar bijeenhielden, was ze maar al te bekend geworden met de grondigheid van het beveiligingspersoneel. De handelingen van de vrouwen die haar benaderden wanneer de metaaldetector ging piepen en oplichtte, waren overal anders. Er zat totaal geen lijn in. In Madrid werd ze zelfs helemaal niet gefouilleerd en kwam er ook geen detectiestaaf aan te pas. In Rome werd het vluchtig gedaan en in Berlijn efficiënt. Maar in Amerika werd de grondigheid ronduit aanstootgevend: ruggen van handen die borsten omhoogduwden en tegen haar lichaam stootten alsof er een stuntelige tienerjongen aan het werk was. Het was onprettig en vernederend.

Weer een meter of wat. Maar nu kwam de rij verderop echt in beweging. Het vorderde langzaam, maar gestaag. Jimmy glipte onder het lint door op het punt waar de rij de hoek omging en stond voor haar op en neer te springen. 'Ik heb van je gewonnen,' zei hij.

'Ik zie het.' Stephanie liet de handbagage los en haalde een hand door zijn dikke, zwarte haar. De frustraties over de reis leidden haar gedachten tenminste af van haar zorgen over deze vakantie samen met haar zoon. Haar neusgaten sperden zich open, terwijl het ongewone idee in haar hoofd rondstuiterte. Op vakantie met haar zoon. Hoe lang zou het duren voordat dat niet meer bizar, onwerkelijk en onmogelijk klonk? In Californië zouden ze door normale gezinnen worden omringd en Jimmy en zij vormden allesbehalve een gewoon gezin. En ze had nooit ge-

dacht dat ze een reis als deze zou maken. Laat het alsjeblieft niet fout gaan, dacht ze.

‘Mag ik weer bij het raam zitten?’ Jimmy trok aan haar elleboog. ‘Alsjeblieft, Steph?’

‘Maar dan moet je wel beloven dat je het raam niet opendoet onderweg.’

Hij keek haar wantrouwig aan en grijnsde toen. ‘Zou ik dan de ruimte in worden gezogen?’

‘Ja. Je zou de jongen op de maan worden.’ Ze maakte hem met een wuifgebaar duidelijk dat hij verder moest lopen. Het ging nu behoorlijk snel en ze waren bijna bij het punt waar ze hun handbagage en de inhoud van hun zakken in een plastic bak zouden moeten leggen, waarna die door de röntgenscanner ging. Stephanie zag een grote, afgesloten, plexiglazen ruimte opdoemen achter de metaaldetectorpoort en ze drukte haar lippen op elkaar. ‘Onthou wat ik je heb verteld, Jimmy,’ sprak ze hem ferm toe. ‘Je weet dat bij mij het alarm afgaat en dat ik in die doorzichtige ruimte moet blijven tot iemand me komt fouilleren. Je mag niet met me mee naar binnen.’

Hij trok een sip gezicht. ‘Waarom niet?’

‘Dat zijn de regels. Maak je geen zorgen,’ voegde ze er nog aan toe, omdat ze de bezorgde blik in zijn ogen wel zag. ‘Er zal me niets overkomen. Jij blijft gewoon wachten bij de bagageband, oké? Nergens naartoe gaan, gewoon wachten tot ik er aan de andere kant weer uit kom. Heb je dat begrepen?’

Nu ontweek hij haar blik. Misschien vond hij dat ze hem als een peuter behandelde. Het was ook zo lastig om de juiste toon te vinden. ‘Ik zal de bagage bewaken,’ zei hij. ‘Zodat niemand die kan stelen.’

‘Fantastisch.’

De man voor hen in de rij trok zijn jasje uit en legde het opgevouwen in een bak. Hij trok zijn schoenen uit en deed zijn riem af. Hij ritste zijn laptoptas open en legde de computer in een tweede bak. Hij knikte naar hen ten teken dat hij klaar was. ‘Reizen is een oneervolle aangelegenheid tegenwoordig,’ zei hij met een wrange glimlach.

‘Ben je er klaar voor, Jimmy?’ Stephanie deed een stap naar voren en pakte een plastic bak. ‘Want je hebt een belangrijke taak als bewaker.’ Ze legde hun spullen op de band, controleerde Jimmy’s zakken en joeg hem vervolgens door de metaaldetector voor haar. Hij draaide

zich om en keek haar aan, terwijl de machine begon te piepen en er rode lampen begonnen te branden. De zwaarlijvige beambte van de vliegveldbeveiliging stuurde haar naar de omheinde plexiglazen ruimte.

‘Vrouwelijke agent,’ riep hij, waarbij zijn lobberende onderkin en buik trilden. ‘Wacht in de afzonderingsruimte, mevrouw.’ Hij wees naar de enkele meters lange en een meter brede, omheinde ruimte. Op de vloer stonden de omtrekken van twee voeten. Tegen een van de wanden stond een plastic stoel. In een houten sokkel stak een handbediende metaaldetector. Jimmy’s ogen werden groot toen hij Stephanie naar binnen zag gaan. Ze gebaarde naar hem dat hij naar de transportband moest lopen, waar hun persoonlijke bezittingen langzaam weer uit de scanner tevoorschijn kwamen.

‘Wacht op mij,’ vormde ze met haar lippen en ze stak haar duim naar hem op.

Jimmy draaide zich om en liep naar het uiteinde van de transportband, waar hij zijn ogen op hun plastic bakken gericht hield. Stephanie keek ongeduldig om zich heen. Ze zag drie of vier vrouwelijke agenten van de luchthavenbeveiliging, maar geen van hen leek veel zin te hebben haar onder handen te nemen. Gelukkig hadden zij en Jimmy tijd zat om hun aansluitende vlucht te halen. Omdat ze wist hoe overstappen in Amerika tegenwoordig werkte, had ze expres veel tijd tussen hun vluchten ingepland.

Ze keek achterom naar Jimmy. Een van de beveiligingsbeambten leek met hem in gesprek gewikkeld. Een lange man in een zwarte uniformbroek en een blauw overhemd. Maar er klopte iets niet aan hem. Stephanie fronste. Hij had een petje op, dat was het. Geen van de andere beveiligingsmensen droeg een hoofddeksel. Ze zag hoe de man Jimmy’s hand wilde pakken.

Heel even kon Stephanie haar ogen niet geloven. De man leidde een gehoorzame Jimmy weg van de controlepost en liep met hem naar de centrale hal, waar tientallen mensen heen en weer liepen. Geen van hen wierp ook maar een blik achterom.

‘Jimmy,’ schreeuwde ze. ‘Jimmy, kom terug.’ Haar stem werd hoger, maar het geluid werd gedempt door het plexiglazen omhulsel. Noch de man, noch het kind hield in. Ze begon zich nu echt zorgen te maken en sloeg met haar vuisten tegen de zijkant van de afzonderingsruimte en ge-

baarde naar de centrale hal. ‘Mijn kind,’ schreeuwde ze. ‘Iemand heeft mijn kind meegenomen.’

Haar woorden leken geen uitwerking te hebben, maar haar daden wel. Er kwamen twee agenten naar de afzonderingsruimte toe in plaats van dat ze naar Jimmy gingen. Ze hadden geen idee wat er zich achter hen afspeelde. Stephanie was wanhopig en bracht de stem in haar hoofd tot zwijgen die haar zei dat ze gek was. Ze besloot ervandoor te gaan.

Ze was de plexiglazen afzonderingsruimte nog niet uit, of een van de agenten greep haar arm vast en zei iets tegen haar wat ze niet verstond. Ze werd erdoor vertraagd, maar niet tegengehouden. Het idee dat ze Jimmy zou verliezen deed haar normale grenzen overschrijden. De agent graaide met zijn andere hand naar haar en zonder erbij na te denken draaide Stephanie zich razendsnel om en sloeg hem met haar vuist tegen zijn gezicht. ‘Ze ontvoeren mijn kind,’ schreeuwde ze.

Er stroomde bloed uit de neus van de bewaker, maar hij bleef haar stevig vasthouden. Nu kon Stephanie alleen nog maar het petje van de man zien. Jimmy was in de menigte opgegaan. Haar paniek gaf haar kracht en ze sleurde de bewaker achter zich aan. Ze was er zich vaag van bewust dat andere agenten hun wapens trokken en naar haar schreeuwden, maar ze had maar één doel voor ogen. ‘Jimmy,’ schreeuwde ze.

Een andere bewaker had haar inmiddels vast om haar middel en probeerde haar tegen de grond te werken. ‘Ga op de grond liggen,’ schreeuwde hij. ‘Op de grond, nu.’ Ze trapte om zich heen en schraapte met haar hiel omlaag over zijn scheenbeen.

De luide stemmen veranderden in betekenisloos rumoer, terwijl er zich een derde vliegveldbeveiligingsbeambte in het gevecht mengde en zich boven op haar rug wierp. Stephanie voelde hoe ze door haar knieën ging en ging vervolgens tegen de grond. ‘Mijn jongen,’ mompelde ze, terwijl ze op de tast naar de zak zocht waarin ze hun boardingpassen had gestoken. Opeens waren de lichamen die haar in bedwang hielden verdwenen en was ze vrij. Ze was verward, maar ook opgelucht dat ze eindelijk naar haar luisterden en ze duwde zich op één hand overeind tot ze op haar knieën zat.

En toen gebruikten ze een stroomstootwapen om haar een elektrische schok uit te delen.